

drhtel, in njegova kri je vzbujena kipela... In mamila me je burna strast, da se kakor v nevolji in nezavesti predam zapeljivim tem valovom... A vselej sta zmagala moja moč in ponos moj.

Tako sem prestala pet let v najbornejših razmerah, v najnižjih službah, v najhujši borbi za kruh in za obstanek.

Tedaj pa sem opešala, moči so mi odpovedale..., nisem mogla več.

Bila sem bolna in morala sem pustiti delo. —

Pa saj niti ne morem več živeti tega življenja. Kje mi je moč?

A sicer ne najdem pota... Ali pogini od glada, ali utopi se!

Ne, ne! Živeti hočem! Sedaj sem nakrat z vso silo zahrepenela po življenju.

— Jedna sama pot.

Tebe je groza? Ti se sramuješ? Ali še ne izprevidiš, da te je nesreča nalašč toliko časa gnala in tirala, dokler te ni pritirala na to pot? Kam moreš drugam? Njena zlobna volja je, da se zgodi to...



Pariška razstava: Zgradbe za azijsko Rusijo.

In takrat me je obšla misel, da ne bom več dolgo...

Stresla sem se ob tej misli.

Umreti! Jaz pa nisem niti živela... In kdo je kriv, da moram umreti? To moje okretno, neusmiljeno življenje, ki me je tako dolgo trlo, da me je strlo... Popadel me je neodoljiv srd in gnev do tega neusmiljenega mojega življenja.

Tako ne smem več živeti..., če hočem še živeti.

Ti si zavržena — prokleta!

Kaj se obotavljaš? Delati ne moreš, jesti nimaš — ubij se! Ali samomor je večji zločin! Le udaj se! Za življenje si ustvarjena, živeti moraš.

Nihče te ne bo sodil... Ti si zavržena!

Kakor blaznost in obup me je zgrabilo...

Padla sem — “

Tilda si je z rokama zakrila obraz in bolestno, krčevito zaječala... In tako je ležala dolgo časa, njeno telo pa se je stre-